

Tandori Dezső

Ittenes vers

Balassi-töredékül

...Szép szólattatásim,
szétszórattatásim,
ha mi voltam, elmúltok;
minden borzalmatok,
s amit rá-adtatok,
buborogva túl-fúlt ok;
ott lenről megjőve,
föld-rész- s *esz*rendőbe:
se dulok, se vidulok.

Idegenben inkább,
megejt, ha-mi ritkább,
titkát nem fürkészem, lásd;
magamat így-hagyva,
volt, mi volt, ezt adta
Ő, ki itten se ad mást,
csak ami rémsége,
magam veszítése,
más könnyítsen meghalvást.

Belásd, feléltetek,
elég, belőletek,
csak így lehet, kik-bármik;
a semmit, ha szólít,
nézem, egy-lakóig,
benne engem határ nyit:
azon túl derülök,
hülődzve leülök,
törökig vagy Burg-várig.

Mindegy, még mik vagytok,
 hagyotommal elhagytok,
 közte marad egy-világ;
 még élve miért ne
 gondolná veszésre
 egy semmi a másikat;
 szép világ, rút lompos,
 némuló kolompos,
 nem kínálja nyáj szavát.

Ezért-így feledjük,
 meg nem is fejthetjük,
 mi nem tárult hajnalra;
 e-világ, túl-világ,
 egyik a másikat,
 mondám, nem hozta bajra;
 csak valami vitte,
 tűnjék-szűnjék itt je,
 item, isten, ég terád:

nagy kerek Horpatag,
 nem éred Magadat,
 magammal be nem zárulsz;
 elárvulsz, fiadzol,
 semmi se más attól,
 hívem lészel s elárvulsz:
 ami volt, sereggel,
 a semmi csak ezzel
 veszhet el, ilyet árulsz.

Bár ez lenne elég,
 ne látnám tetejét,
 alját, milyen keletlen;
 lelkedzve lelkesen
 tölthetném más-kedvem,
 ne, hogy még is keletlen:
 én legyek, holott más,
 mind, ami még pozsgás,
 bozsgás – nekem kéretlen.

Adj olyat is, nyugtot,
ha már hozzád-futtot
kényszerítesz, Uram, rám,
amilyet vétkemül
még csupán innenül
engedhetetlen portám,
kinek kapujából,
mint jószág, kibámul,
némaság: "Éggel, Gazdám..."

/ÉS MA:/

Vedd el, amit adtál rám,
vétkeim bocsásd magadnak,
nem várnád, én nem hoznám,
semmit, amit velem adnak,
nem kínálnék, elhagynám,
út felén, nem ismerő,
téged vesztve, Egy-Merő,
Ki is "volt", itten, Te...s ő.